

Præmie. Thi det kan være høist forskjelligt paa de forskjellige Steder; det ene Sted kan det være rigtigt at præmiere ganske unge Dyr, det andet Sted kan man præmiere ældre Dyr; der er en Uendelighed af Nuancer; det er Noget, hvorom selve Dyrskuekommissionerne ganske naturligt kunne have et bedre Skjøn end Landsthinget. Men hvad det andet Spørgsmaal angaar — om Dyrskuerne skulle være samlede eller delte — at Dyrskuekommissionerne der skulde være mere sagkyndige end Landsthinget, det maa jeg benægte. Hvad gjælder det nemlig der om at bedømme? Det er et socialt, nationaløkonomisk Princip. Det er at bedømme, om man vil spille Tid, Kræfter og Penge paa et Udval af Dyrskuer med det tilhørende, jeg turde næsten tilføie uundgaelige Apparat af Fæstarrangementer, Fæstmiddage; om dette tror jeg, at Landsthinget kan have en mere berettiget Mening end de særlige Dyrskuekommissioner. Jeg maa derfor bestemt fastholde, at dette Vædringsforslag under Nr. 16 og det dermed i Forbindelse staaende Nr. 20 ere Vædringsforslag, som, saa vidt jeg skjønner, og saa vidt jeg tror, Udvalgets Flertal eller jeg tør vel sige hele Udvalget skjønner, ere hensigtsmæssige og gode, og det vil blive en Blet paa Loven, hvis det ikke vedtages. Jeg tror overhovedet, at naar man stiller Spørgsmaalet klart og tydeligt, saa vil der ikke være megen Tvivl om, hvad der bør vælges i den Henseende; thi — det skal være min afsluttende Bemærkning om dette Punkt — forkastes dette Forslag, erklærer man derved, at man aldeles ingen Betænkeligheder har ved at forøge Statskruernes Antal til det dobbelte og under visse Omstændigheder endnu mere, og jeg kan ikke tro, at det skulde være Thingets Ønske, og det fastholder jeg lige overfor den ærede Minister: Vort Vædringsforslag lægger aldeles ingen Hindringer i Veien for, hvad den praktiske Udførelse angaar, at Dyreskuerne afholdes andre Steder, i flere Kredse end Hingsteskuerne, naar Forholdene gjøre det ønskeligt; det maa jeg vedblivende og bestemt hævde, at derpaa har Vædringsforslaget under Nr. 16 ingen Indflydelse. Jeg anbefaler derfor indtrængende det høie Thing at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 16.

Judenrigsministeren (Sjagerslev): Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Casper Jensen) ønskede ikke at slutte sig til Vædringsforslagene under Nr. 6 og 7. Saavidt jeg forstod, var det særlig af den Grund, at der kunde blive Penge tilovers, og dem ønskede det ærede Medlem da at anvende til andre Foranstaltninger, idet han nærede den Frygt, at ellers vilde Pengene ikke blive sendte til-

bage og sparede for Statskassen. Det ærede Medlem har ganske Ret i, at for saa vidt Pengene ikke uddeles ved Dyrskuerne, saa blive de at tilbagevende til Statskassen. Jeg skal dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ingenlunde er noget Uædvanligt, at der saas Penge tilbage fra Landbosforeningerne, det er Noget, vi kjende. Det er ikke Tilfældet, at man bruger den yderste Skilling, hvad man har. Det kan være, man gaar lidt vidt ved Præmieringen, men det er dog faktisk, at man faar en Del tilbage. Jeg tror ikke, der er Grund til Frygt i saa Henseende. Det faar nu at være, hvad det er. Men jeg har en Indvending eller to mod at lade disse Penge gaa til andre Foranstaltninger. Det ene er, at jeg tror, at Lovforslaget bedst har klaret, hvad der kan og maa anvendes til enhver af de Ørene, til hvilke Understøttelse gaar. Det andet er noget Bæsentligt, der er noget Reelt. Det ærede Medlem maa jo vide, at saadanne „andre Foranstaltninger“ skulle være forbedrede, godkjendte af Ministeriet i Forveien, kort sagt skal være Noget, der betyder Noget, Noget, ikke enhver Landbosforening kan sætte i Værk, Noget, som fordrer en forudgaaende Underfølgelse og Godkendelse. Det er ikke heldigt, at man sparer nogle Smaabeløb sammen til den Slags Ting og finder sig forpligtet til at finde paa Et eller Andet, som kan gaa ind under „andre Foranstaltninger“. Derfor tror jeg, naar man vil tage det alvorligt med „andre Foranstaltninger“, saa maa man holde dem fast for sig, som nu paa Lovforslaget, og nøies med dem og ikke blande dem ind under Nr. 1. Det er min Hovedindvending, og jeg tror, den er berettiget. Det ærede Medlem, som er Ordfører for Mindretallet, var ikke tilfreds med, at jeg ikke vilde tiltræde Vædringsforslaget Nr. 15. Jeg maa gjøre Mindretallet opmærksomt paa, at jeg under Konferencen i Udvalget meddelte, at jeg ikke agtede at tiltræde Forslaget. Vi kom derfor ikke ind paa en nærmere Forhandling om det. Jeg erklærede, at det ikke var fuldt aflystgjørende. Jeg erklærede Ordføreren, at det var bedre end det forrige, men ikke saa godt som det, der stod paa Lovforslaget, og derfor tilraadede jeg at beholde dettes Bestemmelser. Hvis der skulde være Tale om at gaa ind paa det Standpunkt, som det ærede Medlem udtalte, maatte der have fundet en nærmere Forhandling Sted mellem os med Hensyn til en anden Affattelse af andre Punkter. Men det kom ikke paa nærmere Omtale, da jeg sagde, at jeg ikke kunde tiltræde Forslaget, og derfor frafaldt det ærede Medlem Forhandlingen. Efter det Forhold kunde det ærede Medlem ikke